

Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 95

16 Ὀκτωβρίου 2002

Τό εἰδικό βάρος

τά χεῖλη μας ἡ εὐαίσθητη ὁρολογία τῆς νεοτερικότητος. Τά συνδῆμα -
τα, πού ἐκπέμπονται ἀκατάπαυστα καί λειτουργοῦν ὡς συνειδησι -
ακά διεγερτικά καί ὡς ἐφαλτήρια προγραμματισμένων ἀγώνων.
Μιλᾶμε γιά τήν ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου καί γιά τίς ἐλευθερίες τῶν
λαῶν καί πιστεύουμε, πώς ἔχουμε προελάσει στήν ἀκραία ἐκσυγ -
χρονιστική γραμμή καί πώς ἔχουμε ἀφομοιώσει τίς κατακτήσεις τοῦ πολι -
τισμοῦ μας. Ἀναμεταδίδουμε, χωνεμένο ἤ ἀχώνευτο, τό μοντέρνο σάλπισμα
γιά τήν κατάκτηση καί γιά τήν ἐδραίωση τῆς δημοκρατίας καί συμπληρώ -
νουμε τό ἐγερτήριο μήνυμά μας μέ τήν ἐπικουρική δῆλωση, πώς οἱ καιροί
ἔχουν ὀριμάσει γιά τήν παγκόσμια ἐπιβολή της, μέ τήν πειθώ, ἤ, ἔστω, καί
μέ τή βία. Χαράσσουμε, αὐθόρμητα ἤ μετά ἀπό μεθοδευμένη παρόρμηση, ὡς
προμετωπίδα τῶν ἐπιδιώξεών μας, τή συναδέλφωση τῶν λαῶν καί θεμελιώ -
νουμε τή συνδηματολογία μας στή φτιαχτή θεωρία, πώς ἡ σύντηξη τῶν
πολιτισμῶν θά φέρει στόν πλανήτη μας τήν παγκόσμια εἰρήνη καί τή γόνιμη
συνεργασία στούς τομεῖς τῆς ἐπιστήμης, τῆς τεχνολογίας καί τῆς οἰκο -
νομικῆς καί κοινωνικῆς ἀνάπτυξης. Μιλᾶμε, γράφουμε, φωνάζουμε, ὑποστη -
ρίζουμε, ἐπίσημα καί ἀνεπίσημα, πώς μπήκαμε στήν τρίτη χιλιετία, ἐμπλου -
τισμένοι μέ ὁράματα προοδευτικά καί ἀνανεωτικά καί διαφημίζουμε μακροσκε -
λή προγράμματα, φτιαγμένα σέ μυστικά ἐργαστήρια πολιτικῆς ἢ οἰκονομικῆς
σκοπιμότητος.

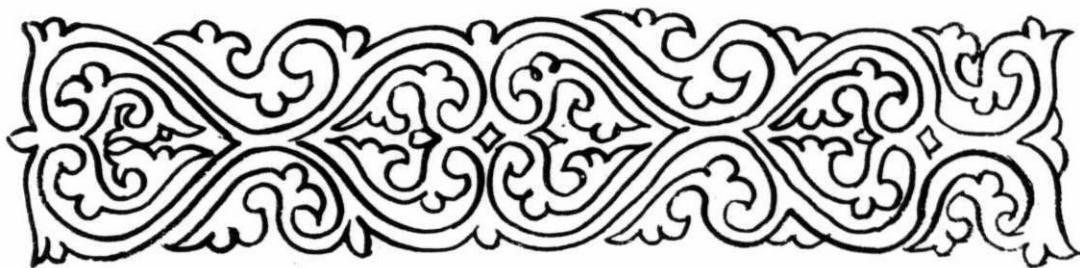
Ομως, δέ δείχνουμε προβληματισμένοι, ἄν ὁ φλύαρος λόγος μας καί τά ἐντυπωσιακά συνθήματά μας ἀντιπροσωπεύουν γνησιότητα καί ὑπευθυνότητα. Ἄν, ὅλα αὐτά τά συνθήματα, τά προγράμματα καί τά κατευθυνόμενα ἀνοίγματα ἔχουν κάποιο «εἰδικό βάρος». Ἄν δέν εἶναι ἀπλές βιτρίνες παραπλάνησης, πού κρύβουν μεθοδικά τή σκοπιμότητα καί τήν ἐκμετάλλευση. Ἄν κάποιοι ἄλλοι δέν μᾶς ἐμπαίζουν. Καί ἄν καί ἐμεῖς δέν ἐμπαίζουμε καί τόν ἑαυτό μας καί τούς συνδρομείς μας στή λεωφόρο τῆς ἱστορίας, ἀλλά καί τή νέα γενιά, πού ἀκούει τά συνθήματά μας καί προσαρμόζει τό βηματισμό τῆς στή δική μας προέλαση.

Ποιός ἀπό μᾶς, συνειδητά καί προσεκτικά, κάθεται νά μετρήσει, πόσα καράτια ἀλήθειας καί τιμιότητας ἔχουν οἱ ὑποσχέσεις γιά τή δημοκρατία; Πόσο σεβασμό πρὸς τίς προσωπικότητες, πού ἀπαρτίζουν τό ἔθνος; Καί πόση εὐαισθησία στίς γνῶμες τους καί στίς ἀνάγκες τους κρύβουν οἱ διακηρύξεις τῶν κατεστημένων διεθνῶν ὀργανισμῶν καί οἱ ἐπαγγελίες τῶν κυνηγῶν τῆς ἐξουσίας;

Ποιός, καθὼς κάθεται στὸν καναπέ του καί παρακολουθεῖ τήν τηλεοπτικὴ ἐπικαιρότητα, βασάνισε τό μυαλό του τεχνολογώντας τίς ἐξαγγελίες τῶν μοχλῶν τῆς παγκόσμιας ἐξουσίας, πού ἰσχυρίζονται, ὅτι δουλεύουν καί θυσιάζονται γιά τήν ἰσόρροπη ἀνάπτυξη ὅλων τῶν διαμερισμάτων τοῦ πλανήτη μας καί ὅτι μοναδικό τους ὄνειρο εἶναι ἡ καθολικὴ συναδελφωση καί ἡ ἐξασφάλιση τῆς εὐημερίας, μακριά ἀπὸ τά διαχωριστικὰ σχήματα τοῦ ρατσισμοῦ καί πέρα ἀπὸ τά ὁροθέσια, πού εἶχαν σηματοδοτήσει τά τοπικὰ πολιτιστικὰ κινήματα καί τά ἱστορικὰ θρησκευτικὰ βιώματα;

Ποιός μπαίνει στήν περιπέτεια νά ἀναλύσει καί νά ξεδιαλύνει τό πλάτος καί τό βάθος τῆς ἐλευθερίας, πού προσφέρεται στὸ σημερινό ἄνθρωπο; Καί ποιός τοποθετεῖ στὸ μετρητὴ τῆς ἐπαλήθευσης, τὸν κώδικα τῶν ἐλευθεριῶν, πού διαφημίζονται ὡς οἱ ἀκριβέες κατακτήσεις καί ὡς τά χειροπιαστά σημάδια τῆς ἀνεπίστροφης προόδου; Ποιός ἀνησυχεῖ, ἀνησυχία ὑπαρξιακή, καί ποιός μετράει τήν ποσότητα καί τήν ποιότητα τῆς ἐλευθερίας, γιά νά διαπιστώσει, ἄν ἡ προσωπικότητά του ἀναπνέει, δίχως τὸν πνιγμό, πού προκαλεῖ ἡ πολιτικὴ ἢ ἡ οἰκονομικὴ γκετοποίηση καί δίχως τό τρομῶδες σύνδρομο, ὅτι ἔχει ἐγκλειστεῖ στήν πειθαρχία ἐνὸς παγκόσμιου ὀρφανοτροφείου;

Ποιός ξεπερνάει τὸν ἐντυπωσιασμό τῆς τηλεοπτικῆς ὁδόνος καί τὴ σκηνοθετημένη «πειθῶ» τῆς ἐπίμονης προπαγάνδας, γιά νά ψάξει μὲ ἀγωνία καί νά μετρήσει τό «εἰδικό βάρος» τῶν ἀπαντῶν ὑποσχέσεων, πού τοῦ σερβίρονται; Εἴμαστε, ἄραγε, τόσο ἀνώριμοι καί τόσο ἀνενημέρωτοι, ὥστε νά προσφερόμαστε, ἄβουλα θύματα τῆς ὑπουλῆς διαφήμισης καί τῆς καμουφλαρισμένης ἐκμετάλλευσης; Εἴμαστε τόσο ἀπληροφόρητοι καί τόσο ἀφελεῖς καί ἀνυποψίαστοι, γιά τίς διεργασίες, πού μεθοδεύονται καί πραγματοποιοῦνται στὸν πλανήτη μας, ὥστε τά κούφια καρύδια καί τὴν ἴδια τὴν κουφότητα, νά τά προσλαμβάνουμε ὡς τροφὴ ἀνάπτυξης καί ὡς βιταμίνες πολιτισμοῦ;

Πρός εὐπιστους χειροκροτητές

Τεκμήριο

ὤκολο τό χειροκρότημα. Καί ἀδάπανο. Ἀνοίγεις τίς παλάμες σου καί τίς κροταλίζεις μέ νόημα. Θετικό ἢ ἀρνητικό. Ἐκ-

φράξεις ἀναγνώριση καί κατάφαση στόν ἄξιο ἡγέτη καί στόν ἥρωα. Ἡ ἀμοίβεις μέ εἰρωνεία τήν ἐπηρμένη προσωπικότητα καί δίνεις τό σύνθημα στήν ἀνθρώπινη μάζα γιά τήν ὑποτίμηση καί τόν εὐτελισμό της. Μέ τό χειροκρότημα προσφέρεις καρδιά. Ἡ παίρνεις τή ρεβάνς στήν ἐξαπάτηση, πού σοῦ κάνει ὁ ἐκμεταλλευτής τῆς ἐμπιστοσύνης σου.

Ὡστόσο, στήν περίπτωση τῆς ἀνεπιτήδευτης καί ἔντιμης ἀναγνώρισης, δέν εἶναι σπάνιο τό ἐνδεχόμενο τῆς πλάνης. Τίποτα δέν ἀποκλείει ἡ δέν προλαβαίνει, τό χειροκρότημα νά εἶναι σύνδρομο λαθεμένου ἐντυπωσιασμοῦ. Στιγμιαίας συναρπαγῆς. Ἡ παράγωγο ἀνέλεγκτης ὑποταγῆς σέ καλοστημένη διαφήμιση καί σέ σχεδιασμένη ἀπάτη.

Προσωπικότητες, πρώτης προβολῆς στό δημόσιο βίο, ἡγέτες ἢ ἡγεμονίσκοι, ὀργανώνουν μεθοδικότατα

τίς ἐμφανίσεις τους στίς συνάξεις τοῦ λαοῦ ἢ στά φωτεινά παράθυρα τῶν τηλεοπτικῶν δικτύων καί πετυχαίνουν τήν τεχνητή αἷμαλωσία τῶν συνειδησεων, μέ τήν κατάθεση διεγερτικῶν καί, «κατά τό φαινόμενο», πειστικῶν ὁραμάτων. Διαφημιζοῦν πραγματικές ἢ πλαστές συνεισφορές στήν προσπάθεια ἀναβάθμισης τοῦ πολιτισμοῦ. Προβάλλουν περγαμηνές ἀγώνων καί θυσικῶν, στό γήπεδο τῆς πάλης γιά τήν ἐδραίωση τῆς ἐλευθερίας καί τῶν ποικίλων ἀτομικῶν προνομίων. Καί, μέσα στή φορτισμένη, μέ τά διαφημιστικά σπότης, ἀτμόσφαιρα, περιφέρουν τό δίσκο, γιά τή συλλογή τῆς ἀναγνώρισης. Προκαλοῦν τίς ἐπευφημίες. Ἐνερργοποιοῦν τό σύστημα τοῦ χειροκροτήματος.

Ὅσοι εἶναι ἀφελεῖς ἢ ἀνυποψίαστοι, ἐκδηλώνονται ἄμεσα. Ἐνθουσιάζονται, καταφάσκουν καί ἀποκρίνονται. Ἐπευφημοῦν καί χειροκροτοῦν. Προσυπογράφουν, μέ τό χειροκρότημά τους, τά «ὁράματα» τοῦ ἡγέτη καί ἐντάσσονται στήν ὁμάδα του.

Στήν περίπτωση τοῦ δισταγμοῦ, τῆς

ἀμφιταλάντευσης ἢ τῆς κάποιας ἀργοπορίας, ἀναλαμβάνουν τὴν πρωτοβουλία, νὰ ἐνεργοποιήσουν τὸ πλῆθος, οἱ ἀβανταδόροι. Οἱ διορισμένοι κουβαλητές ὁπαδῶν. Οἱ ὑποκινητές τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ πυροκροτητές τῶν φωτοβολίδων τῆς συναρπαγῆς. Αὐτοί, ἐκμεταλλεύονται τίς κορόνες τοῦ ἀρχηγοῦ. Καὶ παρασύρουν τὰ πλήθη σὲ ἀσταμάτητο χειροκρότημα.

Μὲ τὴ μέθοδο αὐτή, ὁ ἀρχηγὸς μεθάει ἀπὸ τὴ μαγεία τῆς ἀναγνώρισης (ἔστω καὶ πλαστῆς). Καὶ τὰ πλήθη ἐθίζονται, ὁλοένα καὶ περισσότερο, σὲ κλίμα ὑποταγῆς. Παραιτοῦνται ἀπὸ τὸ δικαίωμα τῆς ὑπεύθυνης κρίσης. Καὶ παρασύρονται σὲ συστράτευση.

Τέσσερα χρόνια τώρα καὶ κάμποσους μῆνες, τὸ φαινόμενο, πού εἶχαμε συνηθίσει νὰ τὸ βλέπουμε καὶ νὰ τὸ βιώνουμε στὴν κονίστρα τῆς πολιτικῆς διαμάχης, τὸ ἀντιμετωπίζουμε καὶ στὸν ἱερό χωρὸ τῆς σεμνῆς, τῆς ἀγιότατης Ἐκκλησίας μας. Στὴ σκηνὴ τὴν ἀληθινή, «*ἦν ἔστησεν ὁ Κύριος καὶ οὐκ ἄνθρωπος*» (Ἑβρ. ἡ' 2). Στὸ χωρὸ, πού καταυγάζεται ἀπὸ τὸ θεϊκὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν ἀπροσμέτρητη σταυρική Θυσία τοῦ σαρκωμένου Λόγου. Ἐκεῖ, πού ἐπιβάλλεται νὰ βασιλεύει ἡ δικὴ μας σιωπή, ἡ συνειδητοποιημένη ταπεινοφροσύνη μας καὶ ἡ αὐθεντία τῆς μετανοίας μας.

Ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ἀπὸ τὴν πρώτη δημόσια ἐμφάνιση, μετὰ τὴν ἐκλογὴ του καὶ τὴν ἀνάδειξή του σὲ θρόνο τῶν Ἀθηνῶν, προβάλλεται, ἀπαραίτητα καὶ ἀπαράλλακτα, μέσα στοὺς ἀτμούς τῶν ἐπευφημιῶν καὶ στὰ κροταλίσματα τῶν χειροκροτημάτων. Ὁ λόγος του, χυμέ-

νος σὲ καλούπι τῆς καθιερωμένης, ξύλινης πολιτικῆς ρητορίας, σωρεῖται μπροστὰ σὲ ἀνύποπτο ἀκροατήριον ὑποσχέσεις. Ἐξαγγέλλει μεγαλόπνοα προγράμματα. Ἀνοίγει πλασματικούς ὀρίζοντες στὴν ποιμαντική του. Οἰκοδομεῖ, («ἐπὶ χάρτου» καὶ μὲ ἀρχιτέκτονα τὴ φαντασία) μεγαλοπρεπὴ κτίρια. Προσπαθεῖ νὰ πείσει, πὼς ἡ Εὐρώπη ὁλόκληρη ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκουμένη κρέμονται ἀπὸ τὴ γενειάδα του καὶ ἀπὸ τὸ ὠμόφορό του. Καὶ προκαλεῖ τεχνητὴ ὑπερθέρμανση τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Δημιουργεῖ σὲ ἀνυποψίαστο πλῆθος τὴν ἐντύπωση, πὼς ἔχει μπεῖ σὲ ρυθμὸ τοῦ μόχθου καὶ πὼς πολὺ σύντομα οἱ ἐξαγγελίες του θὰ μετουσιωθοῦν σὲ πράξη. Ἔτσι, καλλιεργεῖ τὸ πνεῦμα τῆς κατάφασης καὶ σηματοδοτεῖ τὴν ἔκρηξη τῶν χειροκροτημάτων.

Φυσικά, σὲ νέο αὐτὸ θεατρικὸ μοντάζ, πού εἰσχώρησε, ἀνεπίτρεπτα, σὲ χωρὸ τῆς ὑπέρτατης θυσίας, δὲν ἀποκλείστηκε καὶ τὸ τρῦκ τῆς συναρπαγῆς. Οἱ ἀβανταδόροι του, οἱ τελετουργοὶ τῶν εἰδωλικῶν ἱεροτελεστιῶν προσφορᾶς θυμιάματος κολακείας, ἐπεμβαίνουν «εὐκαίρως ἀκαίρως» καὶ ὑποκινοῦν τὸ κοινὸ χειροκρότημα καὶ τὴν εἰδωλικὴ προσκύνηση, ἀκόμα καὶ μέσα σὲ χωρὸ τοῦ Ναοῦ καὶ κατὰ τὴν ἀνέλιξη τῆς μέγιστης πράξης τῆς Εὐχαριστίας.

Καὶ ὁ λαὸς, ἀπληροφόρητος καὶ ἀνυποψίαστος χειροκροτεῖ. Ἐπικροτεῖ τὰ πλασματικὰ προγράμματα. Καταχωρεῖ σὲ βιογραφικὸ τοῦ προκαθημένου, ὡς τετελεσμένα ἐπιτεύγματα, τὰ ἀνύπαρκτα ἔργα.

Ἄν κανεὶς συνάξει τίς ὑποσχέσεις, πού ἐξαπολύθηκαν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ

Ἀρχιεπισκόπου Χριστόδουλου κατὰ τοὺς πρώτους πενήντα μῆνες τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς διακονίας του, θά γεμίσει ὁλόκληρο τόμο. Ἄν ἐπιχειρήσει νά φωτογραφίσει τὰ ἔργα, πού πραγματοποιήθηκαν, δέ θά καλύψει οὔτε μιά καί μόνη σελίδα. Ὁ τόμος μέ τίς ὑποσχέσεις καί τίς ἐπαγγελίες θά εἶναι δυσβάστακτος. Τό ντοκουμέντο τῆς ἐπαλήθευσης θά προκύψει ἀποκαρδιωτικό. Καί τό χειροκρότημα, τό μακρό χειροκρότημα, πού κράτησε ὁλόκληρα χρόνια καί πού ἐξακολουθεῖ νά κροταλίζει κάτω ἀπό τοὺς θόλους τῶν Ἐκκλησιῶν μας, θά ἐμφανιστεῖ ὡς φενάκη.

Δέ θά ἀπευθύνω ἔκκληση στόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, νά σταματήσει τήν ἐξαπάτηση τοῦ λαοῦ μέ τίς ἐπαγγελίες πλαστῶν ὑποσχέσεων καί νά καταργήσει τό καινοφανές καί, ταυτόχρονα, ἀπρεπές ἔθιμο τῶν χειροκροτημάτων. Γιατί εἶμαι πεπεισμένος, πῶς δέ θά ἀποδεχτεῖ τήν ἀδελφική ὑπόδειξη. Ἡ δίψα του γιά ἀναγνώριση καί γιά χειροκρότημα δέν τοῦ ἀφήνει περιθώρια νηφαλιότητας. Καί ἡ τεχνητή παραδείσια ἱκανοποίηση τῆς αὐταρέσκειας, πού τοῦ καλλιεργοῦν οἱ κόλακες τοῦ περιβάλλοντός του, δέν ἀποτελεῖ κλίμα εὐκρατο γιά αὐτοκριτική, γιά μετάνοια καί γιά εὐθυγράμμιση μέ τήν Πατερική μετριοφροσύνη.

Θέλω νά πῶ δυό λόγια στοὺς χειροκροτητές. Στούς εὐπιστους χειροκροτητές. Σ' αὐτούς, πού ἐντυπωσιάζονται καί ἐνθουσιάζονται, καθὼς ἀκοῦν τὰ μεγαλεπήβολα προγράμματα καί ἀνοίγουν τίς παλάμες σέ χειροκρότημα. Θέλω νά τοὺς ἐκδιπλώσω ἕνα σοβαρό καί πειστικό ντοκουμέντο. Μιά

ἀνθοδέσμη ἐπαγγελιῶν, πού τήν προσέφερε στό ποίμνιο τῆς Μητρόπολης Δημητριάδος, πρὶν εἰκοσιτέσσερα ὁλόκληρα χρόνια, ὁ τότε Μητροπολίτης Χριστόδουλος καί πού φυλλορρόησε, ὅπως φυλλορροοῦν ὅλα τὰ ἄνθη τῆς μιάς νύχτας.

Διαβάζουμε στήν ἐφημερίδα «Ἡ Θεσσαλία» τῆς Τρίτης 9 Μαΐου 1978.

«ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΑΓΑΠΗΣ ΘΑ ΧΤΙΣΕΙ Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ.

**Θά περιλαμβάνει σύγχρονα
εὐαγγῆ ἰδρύματα**

Ἕνα χωριό σύγχρονο καί καταπράσινο, μέ μονοκατοικίες-ἰδρύματα, μιά «Πολιτεία Ἀγάπης», ὅπως τήν ὀνόμασε, μελετᾷ καί ἐτοιμάζει νά δημιουργήσει προοδευτικά σέ ἔκταση 500 στρεμμάτων ἡ Ἱερά Μητρόπολη Δημητριάδος, στήν περιοχή τῶν Νέων Παγασῶν.

Ἡ πρόθεση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος, ἀνακοινώθηκε χθές ἐπίσημα ἀπό τόν σεβασμιώτατο κ. Χριστόδουλο, μέ τὰ ἐξῆς συνοπτικά στοιχεῖα:

* Ἡ Ἱερά Μητρόπολη ἔχει ἔλθει σέ ἐπαφή μέ ἀρχιτέκτονες καί κυβερνητικούς παράγοντες τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, πού ἐκδήλωσαν ἐνδιαφέρον γιά τήν ἐκπόνηση τῆς μελέτης κατασκευῆς ἑνός πρότυπου Γηροκομείου.

* Παρόμοιο ἐνδιαφέρον ἐκδήλωσε καί ὁ καταγόμενος ἀπό τήν Τσαγ-

καράδα καθηγητής Πολυτεχνείου των Η.Π.Α. κ. Δημ. Στυλιαράς, πού προθυμοποιήθηκε νά σχεδιάσει τό χωροταξικό μέρος τοῦ μεγάλου ἔργου βάσει μελέτης.

* Πρώτη προσπάθεια πού ἔγινε ἀπό τῆς πλευρᾶς τῆς 'Ι. Μητροπόλεως στήν ἑταιρία Τσιμεντών νά παραχωρήσει μία ἔκταση πού εἶχε ἀπαλλοτριώσει γιά ἐξορύξεις, στό «Σωρό»», κοντά στή θάλασσα, ἔκταση τήν ὁποία τώρα δέν χρησιμοποιεῖ, φαίνεται νά ναυαγεῖ, μολονότι ὁ κ. Τσάτσος ἀπάντησε στό Σεβασμιώτατο ὅτι θά συζητηθεῖ στό Διοικητικό Συμβούλιο τῆς ἑταιρίας, μέ μικρές πιθανότητες νά γίνει δεκτό τό αἶτημα. Αὐτή ἡ ἔκταση ἦταν 300 περίπου στρέμματα γιά τήν «Πολιτεία Ἀγάπης».

* Σέ περίπτωση, πού ἀποδεχόταν ἡ ἑταιρία Τσιμεντών τό αἶτημα, οἱ τέσσερις κοινότητες Ἄνω Βόλου, Ἀγίου Ὀνουφρίου, Ἄλλης Μεριᾶς καί Ἀνακασᾶς, ἦσαν πρόθυμες νά παραχωρήσουν καί συμπληρωματική παρακείμενη ἔκτασή τους γιά νά γίνει τό κτιριακό συγκρότημα. Ἐπακολούθησαν συσκέψεις μέ τά προεδρεῖα τῶν Κοινοτήτων, πλην ὅμως, ἐπειδή δέν φαινόταν δυνατή παραχώρηση τῆς ἐκτάσεως τῶν Τσιμεντών στό «Σωρό», ἡ προσπάθεια φαίνεται νά ἔχει ἐγκαταλειφθεῖ.

* Σάν ἐπικρατέστερη ἔκταση φαίνεται τώρα ἕνας χώρος 500 στρεμμάτων πάνω στό βουνό, δεξιά τῆς ὁδοῦ Βόλου-Μικροθηβῶν, στή βορειοδυτική παρυφή τῶν Νέων Παγασῶν. Ἡ ἔκταση ἀνήκε στίς κοινότητες Διμηνίου, Παλιουρίου καί (πρῶην) Μελισσατίκων, πού φέρονται

πρόθυμες νά τήν παραχωρήσουν γιά νά δημιουργηθεῖ ἡ «Πολιτεία».

* Σύμφωνα μέ τίς ἀρχικές σκέψεις, πρόκειται νά ἀνεγερθοῦν πολλές μονοκατοικίες εὐγυρίας, μέ αὐλές, πράσινο, παιδικές χαρές, ἄλλα ἰδρύματα, σχολή κωφαλάλων γιά 100 ἢ 150 παιδιά, μέ ἐπαγγελματική ἐκπαίδευση μέ σύγχρονα ἔργα ὑποδομῆς, πράσινο, δασύλλια καί ἄλλους κοινόχρηστους χώρους ἀνέσεως. Ἡ λύση αὐτή εἶναι βέβαια δαπανηρότερη, δεδομένου ὅτι γιά τά ἔργα ὑποδομῆς (ὑδρευση, ἀποχέτευση, ἠλεκτροφωτισμός κλπ.) θά ἀπαιτηθοῦν μεγαλύτερες δαπάνες.

«Πιστεύω-τονίζει ὁ σεβασμιώτατος κ. Χριστόδουλος-ὅτι ὁ κόσμος θ' ἀγκαλιάσει αὐτό τό ἔργο, τό ὁποῖον θά φιλοξενήσει ὄχι ἀπλῶς ἀνθρώπους τῆς περιοχῆς μας, ἀλλά καί ἀπό ὁλόκληρη τή Θεσσαλία».

Εἶναι γεγονός, ὅτι ἡ δαπάνη εἶναι τεράστια καί ἀνυπολόγιστη πρὸς τό παρόν. Πάντως, ἡ Ἱερά Μητρόπολη Δημητριάδος ἔχει συγκεντρώσει ἕνα ἀξιόλογο ποσόν κι' ἐκφράζει τήν ἐλπίδα ὅτι μέ συνδρομή τῶν ἀνθρώπων τῆς περιοχῆς καί μέ ἐνίσχυση τοῦ Δημοσίου, τό ἔργο αὐτό προοδευτικά θά γίνει πραγματικότητα».

Αὐτά τά ἐντυπωσιακά καί ἐπιβλητικά ὑποσχόταν στό ποίμνιο τοῦ Βόλου καί ὅλης τῆς Μητρόπολης Δημητριάδος, τό 1978, ἡ κ. Χριστόδουλος. Καί ὁ ἀνυποψίαστος λαός χειροκροτοῦσε. Ἐβλεπε, μέ τή φαντασία του, τήν «Πολιτεία τῆς Ἀγάπης» νά ἀναπτύσσεται καί νά λειτουργεῖ στή ἔρημη περιοχή καί τίς πηγαῖες δοξολογίες τῶν ἀνθρώπων, πού θά ἔβρισκαν ἐκεῖ

περίθαλψη και στοργή, να υψώνονται
πρός τό θρόνο του Θεού.

‘Αλλά τό όνειρο έμεινε όνειρο. Καί ή
χαρά πνίγηκε στήν απογοήτευση.

Παρακαλώ και προκαλώ όλους τους
εϋπιστους χειροκροτητές, πού επικρο-
τούν και χειροκροτούν τίς άπανωτές
έξαγγελίες και έπαγγελίες του σημερι-
νου προκαθημένου Χριστόδουλου, να
υποβληθούν στον κόπο να ταξιδέψουν
στή μαγευτική περιοχή του Παγασητι-
κού και να αναζητήσουν την «Πολιτεία
‘Αγάπης», πού έξήγγειλε και υποσχέ-
θηκε τό 1978, πριν από 24 χρόνια, ο κ.
Χριστόδουλος. Να ψάξουν την πόλη
του Βόλου και τά περίχωρά της. Να
τρέξουν στο βουνό, «δεξιά της όδοϋ
Βόλου-Μικροθηβών», στο στίγμα, πού
είχε δώσει ο «οραματιστής»(!) και προ-
γραμματιστής Χριστόδουλος. Να έρευ-
νήσουν κάμπους και πλαγιές, θάλασ-
σες και απόμακρα υψώματα, για να
δουν αν κάπου στήθηκε αυτή ή «Πο-
λιτεία», μέ τά τόσα ιδρύματα και μέ τίς
τόσες άνέσεις για τά κουρασμένα γη-
ρατειά και για τά άπορφανισμένα βλα-
στάρια.

‘Όπου και αν περπατήσουν, όπου
και αν ψάξουν, δέ θα ανακαλύψουν
στημένη και λουλουδιασμένη την «Πο-
λιτεία της ‘Αγάπης». Μιά πέτρα δέ
στήθηκε πάνω στην άλλη. Ένα λουλού-
δι δέ φυτεύτηκε στα νοητά παρτέρια
της «Πολιτείας». Ένα παιδικό χαμό-
γελο δέν άκούστηκε, για να συνοδέψει
την ευχαριστία της αγάπης. Ένα γε-
ροντικό χέρι δέν υψώθηκε, για να εϋ-
λογήσει τους έμπνευστές και οίκοδό-
μους του πολυδυναμικού ιδρύματος
της τοπικής Έκκλησίας.

‘Ολο αυτό τό σχέδιο, έμεινε σχέδιο.
‘Υπόσχεση άνεκπλήρωτη. ‘Ακάλυπτη

έπιταγή, πού κόπηκε και προσφέρθη-
κε στον άγνό λαό της περιοχής, άπο-
κλειστικά και μόνο, για την έξαγορά
άναγνώρισης και χειροκροτημάτων.
Τά χειροκροτήματα είσπραχτηκαν.
Και, από κει και πέρα, δέν άνησύχησε
ο υπεύθυνος δωρητής των άκάλυπτων
έπιταγών, να εκπληρώσει τό χρέος
του.

Και ή λεπτομέρεια, πού δέν είναι
λεπτομέρεια. ‘Ο κύριος Χριστόδουλος,
άνακοινώνοντας, μέ περισσή αυταρέ-
σκεια, τη δρομολόγηση της «Πολιτείας
της αγάπης», γνωστοποίησε στο πλή-
ρωμα της τοπικής Έκκλησίας, ότι «ή
*‘Ιερά Μητρόπολη Δημητριάδος έχει
συγκεντρώσει ένα αξιόλογο ποσόν*». ‘Ομως,
άφοϋ τό έργο έγκαταλείφθη-
κε, άφοϋ ή «Πολιτεία της αγάπης» οϋτε
κάν θεμελιώθηκε, προβάλλει άμείλικτο
τό έρώτημα. Τά χρήματα, πού συγ-
κεντρώθηκαν, ο ιδρώτας και τό αίμα
των έντιμων μελών της Έκκλησίας, πού
χειροκρότησαν την πρωτοβουλία Χρι-
στόδουλου και πρόσφεραν τό περισ-
σευμά τους ή τό υστερημά τους, ποϋ
κατέληξαν; Έπιστράφηκαν, όπως θα
έπρεπε, μία και οι δωρεές είχαν γίνει
«υπό όρον»; ‘Η καταβροχθίστηκαν
άπό κάποιους μεγαλόσχημους ρασο-
φόρους;

‘Αν όλόκληρη ή σκηνοθεσία της
έξαγγελίας του μεγαλεπήβολου έργου
και ή διολίσθηση των δωρεών σε μυ-
στικά θυλάκια δέν άποτελούν σημάδια
άνεντιμότητας και γυμνή έξαπάτηση,
δώστε έσείς, οι εϋπιστοι χειροκροτητές,
ένα χαρακτηρισμό, πού να έρμηνεύει
μέ ευσυνειδητη κρίση και μέ ακρίβεια
αυτά, πού έγιναν στην Μητρόπολη
Δημητριάδος πριν από 24 χρόνια.

Σέ δεύτερο πλάνο καί ἀφοῦ εἰσ-
πράξετε τήν ἀπογοήτευση, ψηλαφών-
τας τήν ἀναντιστοιχία λόγων καί
ἔργων, ὑποσχέσεων καί μόχθου, κατά
τήν εἰκοσιτετράχρονη θητεία τοῦ κ.
Χριστόδουλου στή Μητρόπολη Δημη-
τριάδος, μπήτε στόν κόπο νά ψάξετε
καί τό εὐρύ γήπεδο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς
Ἀθηνῶν. Ἐρευνεῖστε, νά ἐπισημάνετε
τά ἔργα, πού ὑποσχέθηκε, ὅτι θά δρο-
μολογήσει. Ποιά ἀπό αὐτά ὀλοκλη-
ρώθηκαν. Καί ποιά βρίσκονται στό
στάδιο τῆς ὀλοκλήρωσης. Ἀναζητεῖ-
στε, τό ἕνα μετά τό ἄλλο, αὐτά, πού
ἐμφανίστηκαν στόν κατάλογο τῶν ὁ-
ραμάτων του καί χειροκροτήθηκαν ἀ-
πό τό ἐνθουσιασμένο ἐκκλησιαστικό
πλήρωμα. Τόν καινούργιο «Μητροπο-
λιτικό Ναό», πού, κατά τίς ἐπαγγελίες
τοῦ προκαθημένου Χριστόδουλου, θά
κοσμήσει τήν πρωτεύουσα καί θά γίνει
ἐστία πνευματικῆς ἀκτινοβολίας. Τό
μεγαλοπρεπές «Συνοδικό Μέγαρο»,
πού θά στεγάσει τίς διευρυμένες ὑπη-
ρεσίες τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης.
Τόν «Οἶκο εὐγηρίας τῶν ὑπερήλικων
Μητροπολιτῶν», πού προβλήθηκε ὡς
ὁ οἶκος τῆς Ἀγάπης. Τό «Πανεπι-
στήμιο», μέ τήν πληρότητα τῶν ἐπιστη-
μονικῶν κλάδων καί μέ τήν ἀρτιότητα
τῆς ὀργάνωσης, πού θά ἀναπληρώσει
τά πολλά κενά τῆς κρατικῆς Ἀνώτα-
της Ἐκπαίδευσης. Τά «Σχολεῖα τῆς Ἐ-
κκλησίας», πού θά λειτουργήσουν στή
βάση τῆς ἰδιωτικῆς Ἐκπαίδευσης,
ἀνοίγοντας ὀρίζοντες καί ἐπικεντρών-
οντας τό ἐνδιαφέρον καί τή φροντίδα
στήν καλλιέργεια τοῦ ἥθους καί τῆς
ἐλληνορθόδοξης παράδοσης. Τούς
«Παιδικούς Σταθμούς», πού θά δικτυ-
ωθοῦν σ' ὀλόκληρη τήν ἐλληνική ἐπι-
κράτεια. Τίς «Ἑστίες περίθαλψης τῶν

παιδιῶν τῶν φαναριῶν», πού θά ἀπο-
σπάσουν τίς ἀθῶες ὑπάρξεις ἀπό τά
νύχια τῶν ἐκμεταλλευτῶν καί θά τά ὀ-
δηγήσουν στό κλίμα τῆς φυσιολογικῆς
ἀνάπτυξης καί τῆς δημιουργίας. Τίς
«Κατασκηνώσεις», πού θά δέχονται τή
νεολαία καί θά τήν ἐμπνέουν πίστη καί
ἀγάπη, φρόνημα ἀγνό καί ἀπόφαση
προσφορᾶς στό κοινωνικό σύνολο.

Ζητεῖστε ὅλα αὐτά, πού ὑποσχέθη-
κε ὁ Μακαριώτατος. Πού τά ἐξήγγειλε
μέ αὐτοπεποίθηση. Καί πού ἡ πλατεία
μάζα, ἡ ἀνυποψίαστη μάζα τά θεώ-
ρησε χαρισματικές ἐμπνεύσεις καί
ἀποφάσεις δυναμικές. Πού τά χειρο-
κρότησε καί ἐνστερνίστηκε. Ψάξτε νά
δεῖτε, ποιά ἔγιναν καί ποιά δέν ἔγιναν.

Σᾶς βεβαιώνουμε, μέ πολλή λύπη,
ὅτι θά ἀπογοητευτεῖτε γιά δεύτερη
φορά. Ἀπό ὅλα τά ἔργα, πού ἐξαγγέλ-
θηκαν δέν ἔχει γίνει οὔτε ἕνα. Γιά νά
εἴμαστε ἀκριβέστεροι, δέν ἔχει κἄν
θεμελιωθεῖ οὔτε ἕνα. Δέν μπῆκε ἕνας
θεμέλιος λίθος. Δέν τοποθετήθηκε μιά
πέτρα πάνω στήν ἄλλη. Ὅλα ἔμειναν
λόγια. Μπαλκόνι πολιτικῆς, δίχως
ἀνταπόκριση στόν καθημερινό μόχθο.
Συναλλαγματικές γιά τήν εἴσπραξη
χειροκροτημάτων. Καί τίποτε περισ-
σότερο.

Καί ὁ χρόνος τρέχει μέ καλπασμό.
Τά τέσσερα χρόνια ἔκλεισαν. Καί ὁ πέμ-
πτος κυλάει. Στό μεταξύ, οἱ ὑποσχέ-
σεις αὐξάνουν. Καί ἡ πραγμάτωση τῶν
ἔργων δέ λέει νά ξεκολλήσει ἀπό τή
μηδενική βάση της.

Αὕτη εἶναι, δυστυχῶς, ἡ πραγματι-
κότητα. Καί καλῶ ὅλους τοὺς εὐπι-
στους χειροκροτητές νά τήν ψηλαφή-
σουν μέ ψυχραιμία καί νά προσδιο-
ρίσουν τό ρόλο τους. Νά σκεφτοῦν, ἂν
πρέπει νά συνεχίσουν τό κούφιο καί

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

Σέ συνέντευξη του σεβ. Μητροπολίτου Ίωαννίνων

Στην έφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥ- ΠΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ» της 14.7.2002 δημοσιεύεται συνέντευξη του Μητροπολίτη Ίωαννίνων, στην οποία ο Σεβασμιώτατος, μεταξύ άλλων, δίδει το στίγμα των απόψεών του γύρω από το χειρισμό των υποθέσεων σκανδάλων κληρικών από μέρους της Ίερᾶς Συνόδου.

Ἀναφερόμαστε σὲ ἓνα απόσπασμα τῆς συνέντευξης αὐτῆς, τὸ ὁποῖο μεταφέρουμε κατὰ λέξη, ὅπως φέρεται καταχωρισμένο στὸ σχετικὸ δημοσίευμα. Ἄς μας ἐπιτρέψει ὁ Σεβασμιώτατος νὰ σχολιάσουμε τὸ συγκεκριμένο αὐτὸ απόσπασμα τῆς συνέντευξης καὶ νὰ προέλθουμε σὲ ὀρισμένες κα-

νονικὲς καὶ νομικὲς ἐπισημάνσεις.

Γράφει λοιπὸν ὁ Σεβασμιώτατος ὅτι: «...Ὁ καταθέσας τὶς καταγγελίες (Σεβ. Ἀττικῆς Νικόδημος)...εἶναι ἀποκομμένος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ κατὰ συνέπεια δὲν μπορούσε νὰ εἶναι κατήγορος...»!! Πρὶν εἰσελθούμε στὴν τεκμηριωμένη παράθεση τῶν ἀντιρρήσεών μας, θέτουμε στὸ Σεβασμιώτατο τὸ ἐξῆς ἀπλοϊκὸ καὶ γενικὸ ἐρώτημα: Σεβασμιώτατε, τὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἀπασχολεῖ πρωτίστως ΠΟΙΟΣ εἶναι ὁ καταγγέλλων καὶ ὄχι ΠΟΙΑ εἶναι ἡ καταγγελία; Ἐνδιαφέρεται περισσότερο γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ κάνει τὴν καταγγελία καὶ λιγότερο γιὰ τὶς πράξεις τῶν κληρικών, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ἀντικείμενο τῆς καταγγελίας; Ἄν αὐτὸ συμβαίνει, τότε πολὺ φοβούμεθα ὅτι αὐτὴ ἡ τακτικὴ κινδυνεύει νὰ θεωρηθεῖ ὡς πρόσχημα ἢ ὑπεκφυγή.

Δέχεται ὁμως ὁ Σεβασμιώτατος, ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς Νικόδημος «εἶναι ἀποκομμένος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία»! Καὶ προφανῶς ἀναφέρεται στὴ διαβόητη «Ἀκοινωνησία», ποὺ τὸν Αὐγούστο τοῦ 1993 ἐπιβλήθηκε, ὅπως ἐπιβλήθηκε, στοὺς τρεῖς ἄξιους καὶ

ἄκαρπο χειροκρότημα. Ἦ, ἂν πρέπει νὰ ἀπαιτήσουν ἀπὸ τὸν ὑπεύθυνο λειτουργὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸν ποιμένα τῆς ἑλληνικῆς πρωτεύουσας, συνέπεια καὶ σεβασμὸ στὴ συνείδηση τοῦ Ὁρθόδοξου ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Ἄν πρέπει νὰ δέχονται ἀνεξέλεγκτα τὰ φούμαρα τῶν ὑποσχέσεων. Ἦ, ἂν τοὺς βαρύνει ἡ ὑποχρέωση νὰ κρατοῦν τὴν ἰσορροπία τῆς ἐντιμότητας καὶ τῆς εἰλικρίνειας στὸν

ἱερὸ χώρο τῆς Ἐκκλησίας.

Γιὰτί, πῶς νὰ τὸ κάνουμε; Ἦ ἀνελικρινῆς παρουσίαση, στὴν ἀγορὰ τῶν χειροκροτημάτων, τῶν ὁρμαθῶν τῶν ὑποσχέσεων, δὲν ἀπλώνει μόνο τὸ νέφος τῆς ἀπογοήτευσης στὴν παρεμβολή τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ἀλλὰ ἀνεβάζει καὶ τὸ χαμόγελο τῆς εἰρωνείας στὰ χεῖλη τῶν ἀθέων.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ἀγωνιστὲς Μητροπολίτες. Σεῖς, Σεβασμιώτατε, ἀσφαλῶς θὰ γνωρίζετε ὅτι «ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας» γιὰ Μητροπολίτη δὲν ὑφίστανται καὶ μάλιστα μὲ τὸ περιεχόμενο, ποὺ ἔδωσε σ' αὐτὰ ἡ πράξις τῆς Συνόδου. Ἡ ἐσχάτη κύρωση γιὰ τὸν Ἐπίσκοπο καὶ εἰδικότερα γιὰ τὸ Μητροπολίτη εἶναι ἡ καθαίρεση, ποὺ ἐπιβάλλεται ἀμετάκλητα μὲ τὴ διαδικασία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων. Ἀπὸ κανένα Ἱερὸ Κανόνα δὲν προβλέπεται τέτοια «ἐπιτίμια», μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Μητροπολίτης νὰ χάνει τὴ μητροπολιτικὴ του ἔδρα καὶ νὰ στερεῖται ὅλων τῶν καθηκόντων του, διοικητικῶν καὶ ποιμαντικῶν. Προσπαθήστε νὰ ἐρευνήσετε ὅλο τὸ σύστημα τῶν Ἱερῶν Κανόνων, μελετήστε ὅλα τὰ κείμενα τῶν ἔγκριτων κανονολόγων. Πουθενὰ δὲν θὰ συναντήσετε τέτοια «ἐπιτίμια». Πολλοὶ Συνεπισκοποί σας, καὶ πρῶτος ὁ Μακαριώτατος (τότε Δημητριάδης), τὰ χαρακτηρίσαν ἀνυπόστατα καὶ ἀντικανονικὰ σὲ ἐπίσημες ἐπιστολὲς καὶ δηλώσεις τους. Ἀλλὰ καὶ ὁ κορυφαῖος κανονολόγος καὶ καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου ἀείμνηστος Κωνσταντῖνος Μουρατίδης, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐπιβολῆς τους, τὰ θεώρησε «ἀνυπόστατα, μὴ παράγοντα οὐδὲν ἀποτελέσμα». Σεῖς, Σεβασμιώτατε, μὲ ποῖο σκεπτικὸ καὶ ποιά αἰτιολογία τὰ δέχεσθε, μὲ συνέπεια νὰ θεωρεῖτε τὸ Σεβ. Νικόδημο «ἀποκομμένο», καὶ μάλιστα ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία!! Μὰ δὲ γνωρίζετε ὅτι ἀκόμα καὶ ἡ ἴδια ἡ ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση τὸν ἀποκαλεῖ στὰ ἔγγραφα καὶ στὶς ἀνακοινώσεις της ὡς «Σεβασμιώτατο

Μητροπολίτη»; Νοεῖται ποτὲ «Μητροπολίτης!» ἀποκομμένος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία; Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἐσφαλμένη ἀκόμη ἐκδοχὴ ὅτι τὰ «Ἐπιτίμια» αὐτὰ ταυτίζονται κατὰ τὸ ἀποτέλεσμα μὲ τὸν ἀφορισμό, ἐρωτᾶται καὶ πάλιν: Μὲ ποιά κανονικὴ διαδικασία ἔχουν ἐπιβληθεῖ; Καὶ ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι καμμιά ἀπολύτως διαδικασία δὲν τηρήθηκε. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι δική μας ἄποψη. Εἶναι αὐταπόδεικτο. Ἐλέχθη ἐξάλλου ἐπισήμως καὶ σὲ συνεδρίες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἀναφέρουμε, ὅπως ἐνδεικτικὰ ὅτι ὁ Μητροπολίτης Μετεώρων εὐθαρσῶς ἐτόνισε (Δ.Ι.Σ. 1.9.98) ὅτι οὐδεμία διαδικασία τηρήθηκε καὶ ὅτι ἡ ἐπιβολὴ τους ἐγίνε γιὰ νὰ ἀνακοπεῖ ἡ πορεία τοῦ θέματος στὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, μετὰ τὶς τριάντα καὶ πλέον ἀκυρωτικὲς ἀποφάσεις τῶν πράξεων τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ ἐπισήμανε (Ι.Σ.Ι. 7.10.98), ὅτι τὰ «ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας» ἐπιβλήθηκαν διὰ βοῆς καὶ ἐλαφρᾶ τῇ καρδίᾳ. Μὲ αὐτὰ τὰ «ἐπιτίμια» θεωρεῖτε τὸν Μητροπολίτη Νικόδημο «ἀποκομμένο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία»; Μὲ μιὰ εὐκαιριακὴ ἀπόφαση τῆς πλειοψηφίας τῆς τότε Δ.Ι.Σ, χωρὶς καμμιά διαδικασία, καὶ χωρὶς ποτὲ μέχρι σήμερα νὰ ἔχουν ἐπικυρωθεῖ ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία καὶ μάλιστα μὲ τὴν αὐξημένη πλειοψηφία τῶν 2/3, ὄχι τῶν παρόντων, «ἀλλὰ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας», ὅπως εἰδικὰ αὐτὸ προβλέπεται ἀπὸ τὴ διάταξη τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τῆς παραγ. 3 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ καταστατικοῦ χάρτη τῆς Ἐκκλησίας (Ν. 590/77); Τὴν αὐξημένη αὐτὴ πλειο-

ψηφία δὲν συγκέντρωσε οὔτε ἡ ἀπόφαση ἐπιβολῆς οὔτε ἡ ἀπόφαση διατηρήσεως τῶν ἐπιτιμίων. Ἐρευνήστε τὰ πρακτικά καὶ θὰ τὸ διαπιστώσετε καὶ μόνος σας.

Καὶ κάτι ἀκόμη. Διαβάσαμε πρόσφατα σὲ ρεπορτάζ ἐκκλησιαστικῆς ἐφημερίδας (ΣΤΥΛΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ-Μάρτιος 2002) ὅτι φέρεσθε νὰ ὑποστηρίζετε μαζί με ἄλλους Συνεπισκόπους σας, ἐξαιτίας τῆς συζητούμενης ἐπιβολῆς παρόμοιου ἐπιτιμίου ἀκοινωνησίας σὲ Ἡγούμενο Ἱερᾶς Μονῆς, ὅτι «...οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ ἐν γένει ἡ ἐκκλησιαστικὴ νομοθεσία λένε ὅτι ποτὲ δὲν τίθεται τιμωρία-ἐπιτίμιο χωρὶς ἐγγραφὴ καταγγελία καὶ κυρίως χωρὶς τὴν ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου καὶ χωρὶς ἐκκλησιαστικὴ δίκη...» καὶ ὅτι τὰ ἀντίθετα ἀποτελοῦν Βατικάνειες πρακτικές. Μεταφέρουμε τὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ αὐτοῦσιο, ὅπως ἀναγράφεται στὸ οἰκεῖο ρεπορτάζ τῆς

ἐφημερίδας μετὰ τὴν ἀναφορὰ καὶ στὸ δικό σας ὄνομα. Πῶς λοιπὸν παρόμοιο «ἐπιτίμιο» δέχεσθε γιὰ τὸν Σεβ. Νικόδημο, ἀφοῦ καὶ ἐδῶ ἐπιβλήθηκε χωρὶς καμμιά κανονικὴ διαδικασία, χωρὶς ἀνάκριση, χωρὶς ἀπολογία καὶ κυρίως χωρὶς ἐκκλησιαστικὴ δίκη; Δὲν εἶναι αὐτὸ ἀντιφατικό; Καὶ μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θεωρεῖτε τὸν Σεβ. Νικόδημο Κανονικῶς «ἀποκομμένο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία»; Ἀδυνατοῦμε νὰ παρακολουθήσουμε αὐτὴ τὴ συλλογιστικὴ.

Σεβασμιώτατε, τὶς σκέψεις μας αὐτὲς τὶς παραθέσαμε ἀπὸ ἔντονη ἀγωνία καὶ ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴν Ἐκκλησία, γιὰτὶ φρονοῦμε ὅτι τὰ ἐκκλησιαστικά μας πράγματα πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζονται καὶ μετὰ ὑπευθυνότητα καὶ μετὰ σοβαρότητα. Καὶ ὅχι μόνο ἀπὸ τὸν πιστὸ λαό. Πρωτίστως καὶ κυρίως ἀπὸ τοὺς Ποιμένες μας καὶ ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία.

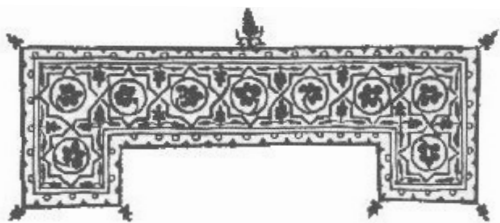
Ο ΣΧΟΛΙΑΣΤΗΣ

Παπα-Γιάννη

Κατὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο ἡ ὁμοφυλοφιλικὴ ἰδιαπερότητα ἀποτελεῖ αὐστηρά προσωπικό δεδομένο καὶ δὲν ἐλέγχεται. Ἀκριβῶς ὅπως καὶ κατὰ τὸ Δαφῆρνο.

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

ΚΡΙΤΙΚΗ:

Καθῆκον ἡ ἀμαρτία;

Διαβάζουμε στο Γεροντικό: «Δέν εἶναι, ἀλήθεια, ν' ἀπορῇ καί νά ἐξίσταται ὁ ἄνθρωπος καί νά χάνη κυριολεκτικά τό νοῦ του-γράφει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής-ὅταν σκέπτεται πώς ὁ μέν Θεός δέν κρίνει κανένα, ὅλη δέ τήν κρίσι ἔχει παραδώσει στόν Υἱόν Του (Ἰωαν., ε', 27), ὁ δέ Υἱός διδάσκει «μή κρίνετε, ἵνα μή κριθῇτε» (Ματθ., ζ', 1) καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπίσης, «μή πρό καιροῦ κρίνετε, ἕως ἄν ἔλθῃ ὁ Κύριος» (Α' Κορ., δ', 5) καί «Ἐν ᾧ γάρ κρίνεις τόν ἕτερον, σεαυτόν κατακρίνεις» (Ρωμ., β', 1), οἱ δέ ἄνθρωποι, ἀφήνοντας κατά μέρος τίς δικές τους ἀμαρτίες, ἀφαιροῦν τό δικαίωμα τοῦ Υἱοῦ νά κρίνῃ καί, σάν ἀναμάρτητοι, κρίνουν οἱ ἴδιοι καί καταδικάζουν ὁ ἕνας τόν ἄλλον; Ὁ οὐρανός ἐξίσταται γι' αὐτό κι' ἡ γῆ φρίττει, ἐνῶ αὐτοί, σάν ἀναίσθητοι, δέν νοιώθουν καμμιά ντροπή» (Ἐκδ. Β. Ρηγόπουλος, Θεσσαλονίκη, 1969, σελ. 362). Ἀπό τό κείμενο αὐτό τῆς Παραδόσεως, καί ἄλλα παρόμοια, συμπεραίνουν πολλοί ὅτι, κατά τή διδασκαλία τῶν Πατέρων, ἡ κριτική γιά τή συμπεριφορά τῶν ἀνθρώπων εἶναι μεγάλη ἀμαρτία.

Ἀντίθετη, ὅμως, εἶναι ἡ ἀποψη τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου. Ἑρμηνεύοντας τό

χωρίο «μή κρίνετε ἵνα μή κριθῇτε» ὁ ἱ. Πατήρ λέει: «Εἰ τοῦτο κρατήσῃεν (ἄν αὐτή ἡ ἀποψη ἐπικρατήσῃ), ἅπαντα οἰχρήσεται (ὅλα θά χαθοῦν), καί τά ἐν ἐκκλησίαις, καί τά ἐν ταῖς πόλεσι, καί τά ἐν ταῖς οἰκίαις. Καί γάρ ὁ δεσπότης τόν οἰκέτην, καί ἡ δέσποινα τήν θεραπαινίδα, καί ὁ πατήρ τόν υἱόν, καί ὁ φίλος τόν φίλον ἐάν μή κρίνωσιν, ἐπιδώσει τά τῆς κακίας (θά αὐξηθῇ ἡ κακία). Καί τί λέγω, ὁ φίλος τόν φίλον; Τούς ἐχθρούς ἐάν μή κρίνωμεν, οὐδέποτε καταλῦσαι δυνησόμεθα (δέν θά μπορέσουμε νά σταματήσουμε) τήν ἐχθραν, ἀλλ' ἄνω καί κάτω πάντα γενήσεται (θά γίνουν ὅλα ἄνω κάτω)» (Ὁμιλία κγ' εἰς τόν Ματθαῖον, PG 57). Ἡ κριτική, λοιπόν, καί ὁ ἔλεγχος εἶναι, κατά τόν ἱ. Χρυσόστομο, ὄχι ἀπλῶς δικαίωμα, ἀλλά καθῆκον τοῦ ἀνθρώπου.

Προφανῶς δέν μπορεῖ νά ὑπάρχουν ἀντιφάσεις ἐπὶ τῆς οὐσίας στή διδασκαλία τῶν ἁγίων Πατέρων. Πράγματι, στή συνέχεια τῆς ἐρμηνείας τοῦ χωρίου ὁ ἱερός Χρυσόστομος σημειώνει: «Οὐδέ εἶπε, μή παύσης ἀμαρτάνοντα, ἀλλά μή κρίνης· τουτέστι, μή πικρός γίνου δικαστής». Στό σημεῖο αὐτό ἡ χρυσοστομική σκέψη συγκλίνει πρὸς τό πνεῦμα τοῦ κειμένου τοῦ Γεροντικοῦ, τό ὁποῖο σαφῶς ὑπαινίσσεται διαδικασίες δίκης. Στήν Ἀγία Γραφή καί τήν ἱ. Παράδοση οἱ λέξεις κρίνω καί κρίσις δέν σημαίνουν ἀπλῶς τήν ἄσκηση κριτικῆς καί ἐλέγχου, οὔτε μόνο τήν ἔκφραση μομφῆς καί ἐπιτιμήσεως, ἀλλά τή διεξαγωγή δίκης ἢ τήν ἐπιβολή τιμωρίας. Ἰδού μερικά παραδείγματα. Κατά τό Σύμβολο τῆς Πίστεως, στή Δευτέρα Παρουσία ὁ Κύριος θά ἔλθῃ μετὰ δόξης «κρίναι ζῶντας καί νεκρούς». Θά δικάσῃ τούς ἀνθρώπους, δέν θά ἀσκήσῃ κριτική ἐπὶ τῶν πράξεών τους. Σέ ἄλλη περίπτωσι λέει ἡ Γραφή, «πόρνους

δέ καί μοιχούς κρινεῖ ὁ Θεός» (Ἑβρ., γ', 4). Θά τούς τιμωρήσει. Ἀκόμα, «ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετά δέ τοῦτο κρίσις» (Ἑβρ., θ', 27). Μετά τό θάνατο τοῦ ἀνθρώπου, αὐτό πού ἀπομένει εἶναι ἡ δίκη του. Ὅχι ὁ ἔλεγχος καί ἡ κριτική, γιατί δέν ὑπάρχει πιά περίοδος μετάνοιας. Τέλος δέ, «ἐκπορεύονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δέ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως» (Ἰωαν., ε', 29). Ὅλοι θά ἀναστηθοῦν καί θά ζήσουν, ἀλλ' οἱ μὲν δικαιωμένοι, οἱ δέ κατάδικοι.

Ἄν ὑπ' αὐτό τό πρίσμα δοῦμε τό κείμενο τοῦ Γεροντικοῦ, πού παραθέσαμε στήν ἀρχή, θά διαπιστώσουμε ὅτι ἀποτρέπει τούς ἀνθρώπους νά σφετερίζονται τήν δικαστική ἐξουσία καί τήν ἀρμοδιότητα τῆς ἐπιβολῆς ποινῆς, πού ἀνήκουν κατά τρόπο ἀπόλυτο μόνο στό Χριστό. Μέ ἄλλα λόγια, ὀριοθετεῖ τή λειτουργία τῆς κριτικῆς καί τοῦ ἔλεγχου, ἔτσι ὥστε νά ὑπάρχει ἡ ἀναγκαία ἀντίσταση καί ὁ πόλεμος κατά τοῦ κακοῦ, χωρίς, ὅμως, νά ἐκτρέπεται σέ ὑπερβολές ἄδικες καί καταστρεπτικές. Ἡ θέση αὐτή παραλληλίζεται πρὸς τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας σέ πολλά σημεῖα. Συγκεκριμένα:

Α. Στό ἔσχατο κριτήριο τοῦ Κυρίου θά βρεθοῦμε ὅλοι. Καί κρίνοντες καί κρινόμενοι θά κληθοῦμε νά δώσουμε λόγο τῶν πράξεών μας πρό τοῦ φοβεροῦ βήματος. Συνεπῶς καί ἡ κριτική μας, εἴτε ὡς πρὸς τὰ κίνητρά της εἴτε ὡς ἐκτέλεση, μπορεῖ νά δεχθεῖ τό θεῖο ἔπαινο ἢ, ἀντίθετα, τήν ἀποδοκιμασία.

Β. Ἡ ἀπόλυτα ἀπλανὴς γνώση γεγονότων καί κινήτρων κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα διαπράχθηκε κάθε ἐλεγχόμενη πράξη δέν εἶναι γιὰ τούς ἀνθρώπους πάντοτε ἀσφαλής. Ἀνήκει μόνο στὸν Κύριο, διότι

«οὐχ ὡς ἐμβλέπεται ἄνθρωπος, ὄψεται ὁ Θεός, ὅτι ἄνθρωπος ὄψεται εἰς πρόσωπον, ὁ δέ Θεός ὄψεται εἰς καρδίαν» (Α' Βασ., ιστ', 7).

Γ. Αὐτό ὑποχρεώνει ὅποιον ἀσκεῖ ἔλεγχο, εἴτε πρόσωπο εἴτε ἐξουσία, νά ἐρευνᾷ ἐξονυχιστικά τὰ πράγματα. «Πρὶν ἐξετάσης, μὴ μέμψῃ· νόησον πρῶτον καὶ τότε ἐπὶ μᾶ» (Σοφ. Σειρ., ια', 7). Ἑρμηνεύοντας τό χωρίο αὐτό ὁ μακαριστὸς σχολιαστὴς τῆς Π. Διαθήκης π. Ἰωήλ Γιαννακόπουλος γράφει: «Ἡ καταδίκη ἀνθρώπου ἄνευ ἐξετάσεως τῶν ἔργων του καὶ ἀπολογίας τοῦ ἰδίου εἶναι δεῖγμα μεγάλης ἐππολαιότητος μας» (Σοφ. Σειρ. ἐκδ. Β', σελ. 50). Θά προσθέταμε ὅτι, ἂν αὐτοί, πού μέ τέτοιο τρόπο καταδικάζουν, εἶναι ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία καί οἱ ἄρχοντες, πού τήν καλύπτουν, τότε ἡ χώρα, στήν ὁποία συμβαίνουν αὐτά, βρίσκεται σέ ἔσχατο σημεῖο παρακμῆς. (Σέ αὐτὴ τὴ θέση βρίσκεται, δυστυχῶς, ἡ Ἐκκλησία καί ἡ Πατρίδα μας, ἂν κρίνει κανεὶς ἀπὸ τὴν πορεία τοῦ περίφημου Ἐκκλησιαστικοῦ Προβλήματος ἐδῶ καί 28 χρόνια, τὴν καταδίκη σέ ἔκπτωση, χωρίς καμιά διαδικασία δίκης 12 ἀκατηγόρητων Μητροπολιτῶν τό 1974...).

Δ. Παρά ταῦτα, ἡ κριτικὴ καί ὁ ἔλεγχος πρὸς περιστολὴ τοῦ κακοῦ καί διόρθωση τῶν παρεκτρεπομένων ἀποτελεῖ χρέος κάθε ἀνθρώπου, ἰδίως δέ τῶν ἀξιωματούχων. «Οὐ μισήσεις τὸν ἀδελφόν σου τῇ διανοίᾳ σου· ἐλεγμῶ ἐλέγξεις τὸν πλησίον σου καὶ οὐ λήψῃ δι' αὐτόν ἀμαρτίαν» (Λευϊτ., ιθ', 17). Διὼξε, δηλαδή, κάθε ἵχνος μίσους ἀπὸ τὴν καρδιά σου γιὰ τὸν συνάνθρωπό σου, πού ἁμαρτάνει, καὶ ἐλεγξέ τον ἔντονα, γιὰ νά μὴ ἁμαρτήσῃς καὶ σύ ἀδιαφορώντας γιὰ τὴν ἁμαρτία του!....

Μεγάλῃ σύγχυση καλλιιεργεῖται στό

Χρυσοστομικές έπιστημόνσεις

‘Ο πόνος του ενός πόνος όλων

«Πολλαί δέ θλίψεις κατά την όδό συνέβησαν ήμιν, άλλ’ ούδενός έφροντίσαμεν. ‘Ότε δέ ήλθομεν προς την χώραν των Καππαδοκών και έν τη Ταυροκιλικία, πολλοί χοροί ήμιν υπήντων μοναχών και πορθένων, τάς άθανάτους πηγάς των δακρύων έκχέοντες. Καί έκλεον θεωρούντες ήμās έν τη έξορία άπερχομένους, και

σημείο αυτό, δυστυχώς, και από κατά τεκμήριο πνευματικούς ανθρώπους. Άποκλείουν κάθε ιδέα κριτικής, πού θά είχε ως στόχο παράγοντες της έκκλησιαστικής διοικήσεως, παρερμηνεύοντας αλήθειες του Εύαγγελίου. Αυτό φαίνεται γινόταν και στην έποχή του Χρυσοστόμου. Γιαυτό πριν προχωρήσει στην ανάλυση του χωρίου, πού προαναφέραμε, προειδοποιεί: «Προσέχωμεν μετά άκριβείας, ίνα μή τά φάρμακα της σωτηρίας και τούς της ειρήνης νόμους νομίζη τις άνατροπής και συγχύσεως νόμους». ‘Ας μή διαστρέφουμε τά πράγματα, λέει. ‘Ας μή μετατρέπουμε τή θεία διδασκαλία σε μοχλό γιά την ύπονόμευση και άνατροπή των νόμων του Θεού, των νόμων της ειρήνης.

‘Ελεγε πρόσφατα καλός κληρικός, άρχιμανδρίτης: «Γίνομαι έξω φρενών όταν άκούω συναδέλφους μου νά λένε,

έλεγον προς έαυτούς, ‘Συνέφερεν ίνα ό ήλιος συνέστειλε τάς άκτίνες αυτού ή ίνα τό στόμα Ιωάννου έσιώπησε” Ταυτά με έθορύβησε και έθλιψε έπειδή έβλεπον πάντας κλαίοντας περί έμού. Έπεί των άλλων, όσα συνέβη μοι, φροντίδα ούκ έποίησα» (Πρός Κυριακόν έπίσκοπον έν έξορία όντα και αυτόν)

(Πολλά όμως θλιβερά γεγονότα μου συνέβηκαν στο δρόμο, αλλά έγώ δέ νοιάστηκα γιά τίποτε. ‘Όταν όμως έφθασα προς την χώρα των Καππαδόκων και στην περιοχή του Ταύρου της Κιλικίας, μέ προϋπώνπραν πολλές ομάδες άνδρων άγίων πατέρων, και όχι μόνον αυτοί, αλλά και πλήθη μοναχών και πορθένων, χύνοντας άσταύρευτες πηγές δακρύων. Καί έκλαιαν βλέποντάς με νά πηγαίνω στην έξορία και έλεγαν μεταξύ τους, “Ήταν προτιμότερο νά κρύψει ό ήλιος τίς άκτίνες του, παρά νά σιγήσει τό στόμα του Ιωάννη”. Αυτά

μέ περισσή δόση τάχα αυτομεμφίας, όπι διά τάς άμαρτίες μας έπitrέπει ό Θεός νά συμβαίνουν στίς μέρες μας τόσα φοβερά ήθικά σκάνδαλα στα ήγητικά κλιμάκια της Έκκλησίας μας. “Ε, όχι! Ούτε ό λαός μας, ούτε ό κλήρος στην πλειοψηφία του έχει πέσει σε τέτοια ήθική ύποστάθμη. Αυτό, πού επικρατεί τόσο στον κλήρο όσο και στον εύσεβή λαό, είναι ή σιωπή της άνοχής, πού έχει επιβληθεί μέ την άπειλή του κνούτου της έξουσίας ή την άπάτη της δήθεν εύσέβειας. Αυτόν έμεταλλεύεται ή διαφθορά και ριζώνει». Και είχε δίκιο. Οί ύψηλόβαθμοι ήρωες τόσων άποτρόπαιων ήθικών σκανδάλων, είναι βέβαιο ότι τον Θεό δέν τον φοβούνται πιά. Εκείνο, πού τρέμουν, είναι ή δημόσια κριτική και ό έλεγχος. Αυτόν θέλουν πάση θυσία νά άποφύγουν. Καί, δυστυχώς, μέχρι τώρα, τό έχουν επιτύχει...

Ε. Χ. Οικονομάκος

μέ θορύβησαν καί μέ στενοχώρησαν, ἐπειδή ἔβλεπα ὅλους νά κλαῖνε γιά μένα. Γιά ὅλα τά ἄλλα ὅσα μοῦ συνέβηκαν, δέν νοιάστηκα καθόλου).

Ἄν εἶναι κάπ πού μᾶς καταπλήρσει στίς ἐπιστολές τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, πού στάλθηκαν ἀπό τήν ἔξορία, εἶναι τό γενναῖο του φρόνημα. Ὑπομένει μέ ἀδούλωτο φρόνημα πῇ μεγάλη ἀδικία πού διέπραξαν σ' αὐτόν οἱ ἀδελφοί του. Σηκώνει μέ καρτερία τό σταυρό τῶν θλίψεων, τῶν πόνων, τῆς περιπέτειας καί τῆς σκληρότητας τῆς ἔξορίας. Καί πορεύεται μέ τό βλέμμα καθηλωμένο στό Σταυρωμένο μέγα Ἀρχιερέα, τόν Ἰησοῦ Χριστό.

Μνημεῖα θεολογικά ὁλλά καί ἀποστάγματα τῆς ἔμπονης προσωπικῆς ἐμπειρίας του εἶναι οἱ ἐπιστολές, πού ἔστειλε ἀπό τήν ἔξορία σπῇ διακόνισσα Ὀλυμπιάδα καί αὐτές, πού ἀπηύθυνε στόν ἐπίσκοπο Κυριακό. Κεντρικός ἄξονας τῶν ἐπιστολῶν του αὐτῶν εἶναι ἡ πεποίθησή του, ὅτι ἀπαραιτήτος κληρὸς τῶν ἐναρέτων καί ἁγίων ἀνθρώπων εἶναι ὁ πόνος καί ὁ κίνδυνος. Μέσα ἀπό τά κείμενα αὐτά ἀναδύεται μιά θαυμαστή πραγματικότητα. Ὁ χαρισματικός ποιμένας καί ἅγιος ἀγόγγυστα πίνει τό πικρό ποτήρι τῆς ἀδικίας. Καί ὑποφέρει ἡρωϊκά τά μύρια δεινά τῆς ἔξορίας. Φαρμάκι καθημερινό οἱ θλίψεις, τόσο κατὰ τήν ὁδὸ πρὸς τήν ἔξορία ὅσο καί στόν τόπο τῆς ἔξορίας (τίς ὁποῖες σέ ἄλλες ἐπιστολές διεκτραγωδεῖ). Ἀλλά, ὅπως ἐμπιστεύεται στόν ἐπίσκοπο Κυριακό, παρὰ τήν ἄμετρη περιπέτεια καί τίς πολλές θλίψεις *οὐδενός ἐφροντίσαμε*, δέ νοιάστηκα γιά τίποτε. Τέτοια ἦταν ἡ φιλοσοφία τοῦ μεγάλου Πατέρα πού παρέκαμπτε τά ἀλγεῖνά τῆς ζωῆς αὐτῆς (ἀδικία, ἔξορία, θλίψη καί πόνος) καί ὕψωνε τό βλέμμα τῆς ὑπάρξεώς του στά ἐπουράνια καί αἰώνια. Ἔτσι ἀντιμετώπιζε ὁ ἱερός πατέρας, προσωπικά, πῇ σκληρὴ περιπέτεια. Καί ἔτσι, μέσα στίς

πρὸ ἀντίξοες συνθήκες, κατόρθωνε νά βρῖσκει τήν ἀνάπαυση καί τήν πληρότητα τῆς γαλήνης καί τῆς ἐπανάπαυσης σπῇ σχέση του μέ τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου.

Παρ' ὅλα αὐτά, κάποιο περιστατικό τόν κλόνισε. Ἀναπάντεχα ἦρθε κάπ, πού τόν θορύβησε καί τόν ἀναστάτωσε. Φτάνοντας σπῇ Καππαδοκία καί, εἰδικά, στόν Ταῦρο τῆς Κιλικίας, τόν ὑποδέχτηκαν πολλοὶ χοροὶ ἁγίων πατέρων ἀνδρῶν. Πλήθθ μοναχῶν καί πορθένων ἔτρεξαν κοντά του, χύνοντας δάκρυα ἀπὸ τίς ἀστέρευτες πηγές τῆς καρδιᾶς τους. Βλέποντας τόν Χρυσόστομο Ἰωάννη νά κατευθύνεται πρὸς τήν ἔξορία, ἄφηναν τόν πόνο νά ἐκδηλωθεῖ καί νά γίνει θρήνος. Ἔλεγαν, ὅτι ἦταν προτιμότερο νά μὴν ἔβγαζε πλέον ὁ ἥλιος τίς ἀκτῖνες του, παρὰ νά σιωπῇ σέ τό στόμα τοῦ Ἰωάννη καί νά μὴ ἐκβάλλει τά χρυσά ρήματα, τά ζωήριτα λόγια. Αὐτό θορύβησε καί ἔθλιψε τόσο τόν μεγάλο ἅγιο, πού, γιά μιά στιγμή, ἔκαμψε τό ἠθικό του. Γιά νά ἀντιμετώπισε τό προσωπικό του πρόβλημα ἦταν καί ὠριμος καί δυνατός μέ τὴν χάρη, πού ἀντλοῦσε ἀπὸ τό Θεό. Ὅταν, ὅμως, ἦρθε ἀντιμέτωπος μέ τόν πόνο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, μέ τό φοβερό αὐτό κόστος τῶν παρανομιῶν πού συντελέσθηκαν σέ βάρος του, (καί μάλιστα σέ περιοχὴ ἀπομακρυσμένη ἀπὸ τήν Ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πού ἦταν ἡ ἔδρα τῆς διακονίας του), αἰσθάνθηκε δέος καί ἀπορία καί πόνος ὀξύτατο. Ἡ ἀδικὴ ἔξορία του ἀποδεικνυόταν γεγονός, πού εἶχε συνταράξει ὁλόκληρη τήν Ἐκκλησία. Μεγάλος ὁ ἀντίκτυπός της σπῇ Κωνσταντινουπόλῃ. Ἀλλά τό ἴδιο μέγας καί σπῇ ἀπέραντῃ ἔκταση τῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ Ἐκκλησία ὁλόκληρη βρισκόταν στό ἐπίκεντρο ἑνὸς μεγάλου σεισμοῦ.

Σπῇ 9ῇ ἐπιστολῇ πρὸς τήν Ὀλυμπιάδα περιγράφει αὐτόν τόν μεγάλο ἐκκλησιαστικό ἀντίκτυπο ἀπὸ τήν παράνομη καί ἀδικὴ σέ βάρος του στάση. «Ὅταν βλέπω πλήθῃ ἀνδρῶν καί γυναικῶν νά ἐχύνονται στοὺς δρόμους, στοὺς

σταθμούς, σπς πόλεις καί νά μέ βλέπουν καί νά δακρύνουν, καταλαβαίνω σέ ποιά κατάσταση εἴσατε ἐσεῖς. Ἄν δηλαδή αὐτοί ἐδῶ, πού μέ εἶδαν γιά πρώτη φορά, συντρίβονταν τόσο πολύ ἀπό ἄθυμια, ὥστε νά μή μποροῦν νά συνέλθουν εὐκολα, ἀλλά ἐνῶ ἐγώ τοὺς ἰκέτευα καί τοὺς παρακαλοῦσα καί τοὺς συμβούλευα νά ἡρεμήσουν, ἄφηναν θερμότερες πηγές δακρύων, εἶναι φανερό ὅτι σέ σᾶς ἡ τρικυμία εἶναι σφοδρότερη».

✱ ✱ ✱

Δυστυχῶς σπς μέρες μας καί στό λεγόμενο ἐκκλησιαστικό πρόβλημα, πού γιὰ τρίτη δεκαετία ταλανίζει τήν ἑλλαδική Ἐκκλησία, εἶδαμε κάποιους, ὑποτίθεται «πνευματικούς καθοδηγητές» νά μένουν ψυχροί. Ξένοι πρὸς τὰ γεγονότα καί πρὸς τὰ πρόσωπα. Ἀμέτοχοι στὸν πόνο, σπὴ θλίψη καί σπὴν περπτεία τοῦ διωγμοῦ καί τῆς ἐξορίας. Καί νά προτρέπουν τά θύματα τῆς ἐκκλησιαστικῆς θηριωδίας (τοὺς 12 καί τώρα πλέον τοὺς 2 μητροπολίτες) ἀπλᾶ: «Να σηκώσουν ἀδιαμαρτύρητα καί ἀμιλητὰ τὸ σταυρὸ τῆς ἀδικίας, πρὸς τὸ δικό τους πνευματικὸ συμφέρον καί πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ ἀπάντηση εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ «σύγχρονοι ἐξόριστοι», σέ προσωπικὸ ἐπίπεδο, ἔδειξαν ἔμπρακτα τὴν καρτερία καί τὴ φιλόσοφον διάθεσιν. Καί ἀπέδειξαν, μέ τὴν στάση τους, ὅτι κυριαρχεῖ μέσα τους ἡ ἀναζήτηση τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου μας. Ἐκεῖνο ὅμως, πού τοὺς προβληματίζει, ὅπως ἀκριβῶς προβληματίζει καί τὸν ἐξόριστο ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸ χρυσόστομο, καί πού δέν κατόρθωσαν νά τὸ ξεπεράσουν, εἶναι ὁ πόνος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Ὁ σκληρὸς καί καταλυτικὸς ἀντίκτυπος τῆς προσωπικῆς τους περπτείας στό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Εἶδαν καί βλέπουν τὸν πόνο τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων. Τῶν ἀγιομένων κληρικῶν καί μοναχῶν. Καί τὴν ἀγωνία τῶν πιστῶν μελῶν τοῦ Σώματος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἔγιναν καί γίνονται δέκτες στοργῆς καί

πόνου ἀπὸ πλήθῆ ἐπόνυμια καί ἀνώνυμα. Ἀπὸ ἀνθρώπους, πού, ἀντὶ νά συμβουλευοῦν τὴν χρῆση καταπλασμάτων, μοιράζονταν, μέ τὸ δάκρυ καί τὴ θλίψη τους, τὸ βαρὺ φορτίο τῶν σύγχρονων ἐξορίστων ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Αὐτὴ ἡ στάση συμπαράστασης καὶ συνοδοιπορίας συγκλόνισε ἰδιαιτέρα καί συνέτριψε τίς εὐαίσθητες καί πονεμένες ψυχές τῶν ἀδικημένων καί διωγμένων ἐπισκόπων μας. Ὁ πόνος καί ἡ κραυγὴ ἰκεσίας τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ τοὺς συγκίνησε. Ἡ διαμαρτυρία γιὰ τίς ἀδικίες καί τίς παρανομίες, πού συντελοῦνται σπὴν αὐλή τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ ὁδὴν γιὰ τὴν περπτεία τῶν «ἀδίκως ἐθρονισθέντων» καί «διωκομένων» μέχρι σήμερα ἐπισκόπων.

Τὴ στάση αὐτὴ τοῦ πιστοῦ λαοῦ μας οἱ ἐξόριστοι Ἐπίσκοποι τὴ θηραυρίζουν μέσα τους. Ὡς ἀφορμὴ δοξολογίας καί εὐχαριστίας. Ὡς ἐγγύηση συνοχῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος καί λειτουργίας τῆς πηγαίας καί γνήσιας ἀγάπης. Καί ὡς παρηγορία κατὰ τίς στιγμές τῆς ἀναμέτρησης μέ τὴν ὑποκρισία καί τὴ σκληρότητα.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση:

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο.